

Мичо още не знаеше, че жена му е на моста и стърчи надъ него съ колецъ на рамо.

— Божичко, Мичо!

Мичо се обърна.

— Я гледай, жената била тука! Откога си дошла?

— Сега току отъ ливадчето ида.

— Ето го и колото е готово.

— Па какво би това чудо съ колото цѣлъ день?

— Иди питай ковачо, жено, той знае.

— Не ми трѣбва да питамъ и разпитвамъ, ами хайде скоро да впрегнемъ и дигнемъ сѣното отъ ливадчето, че стока го изпояде. Два пѣти я гонихъ и сега оттамъ тичамъ за тебе.

— И я за сѣното си мисля още отъ зарана. Да му изсѣхне ржчицата, който е задигналъ вратника — каза Мичо и скочи отъ колелото. Той го залови и изтърколи на брѣга, а жена му видѣ черното голѣмо катранено петно отзадъ на мжжовитѣ томани. Тя премълча, като че ужъ не забеляза това и, безъ да чака, проврѣ колеца презъ главината, сръчно натисна, колелото се изправи и Мичо залови другия край.

— Имате ли нѣщо докачение отъ мене, госпожи? — обърна се той къмъ женитѣ. — Останете си съ здраве!

— Нѣма, нѣма! Просто нека е! — отговориха женитѣ. — Идете си съ здраве!

Двамата съпрузи потеглиха съ колелото къмъ дома си, а женитѣ си отдѣгнаха като отъ нѣкаква беда, която мина като облакъ отгоре имъ. Само златната госпожа дълго гледа въ отдалечаващата се съ колелото съпружеска двойка и не отдѣли очи отъ нея, докато не се изгуби въ далечния завой на улицата.

— Гледайте, гледайте! — сочеше тя на женитѣ къмъ завоя на улицата. — Това е нашъ свѣтъ, но колко сме отчуждени, колко сме далечъ отъ него!

Абонати, които не изплатятъ абонамента до началото на м. мартъ, да не чакатъ следнитѣ книжки.